

[Pürschel.]

af disse, hvis han efter at have forøvet en politisk Forbrydelse i et andet Land naaede over til Rusland. Det er atter denne Dobbelthed i Opfattelsen, man møder overalt, og som er en naturlig Konsekvens af den russiske Opfattelse: at den Opfattelse, der ligger til Grund for deres Stat, tvinger dem til at blande sig i alle andre Staters Forhold. Det er det, der er Hovedforskellen mellem den russiske Lære og den tyske og italienske Lære, der begge siger; de er ikke Eksportartikler.

Dette er i meget korte og store Træk den Udvikling, der er sket i Europa; man har fundet det nødvendigt at begrænse den ubetingede Undtagelse fra Udlevering, som man tidligere anerkendte over for politiske Forbrydere, jeg kunde næsten sige i stedse højere Grad, ogsaa ud fra den Betragtning, at der er visse Forbrydelser, som frembyder fælles international Interesse. Det kom navnlig meget stærkt frem efter Mordet paa den serbiske Konge i Marseille, ganske tilsvarende som den belgiske Klausul fødtes af Attentatet af Napoleon den Tredie. Man forstod, at her er fælles Statsinteresser, alle Stater er i Virkeligheden interesserede i, at man ikke paa nogen Maade beskytter de voldelige Attentater mod Statens førende Person. Nogle Steder begrænses det til Statsoverhovedet, andre Steder tager man ogsaa Kronprinsen med, saa gaar man videre og tager Medlemmer af Regeringen, Medlemmer af lovgivende Forsamlinger, Medlemmer af Dommerkollegier o. s. v. med.

Hele denne Udvikling er meget interessant, den viser, at den stærke Berøring mellem Staterne ogsaa paa dette Punkt gør sig gældende, og man kan derfor ikke, saaledes som det allerede, og efter min Mening med Rette, er fremhævet af den højtærede Justitsminister ud fra et helt andet Synspunkt, tale om disse Problemer, som om Tiden efter 1914 ikke eksisterede; og det er det, der for en stor Del sker fra de Folks Side, der taler, som den ærede kommunistiske Ordfører talte før.

Valdemar Sørensen: Jeg kan erindre, at for mange Aar siden, dengang Verdenskrigen var forbi, udtalte en af de Store, der sluttede den saakaldte Fred, at fra nu af skulde det være forbi med Afspørringen, nu skulde igen Varer og Mennesker bevæge sig frit i Verden, som de havde gjort før Krigen. Det Lovforslag, der ligger her, viser, i hvor høj Grad de Forhaabninger, der laa til Grund for en saadan Udtalelse,

er faldet til Jorden. Vi skal nu igen for to Aar vedtage et Lovforslag, hvorefter der, hvis jeg tør sige det saadan, fortsat er Jagttid paa fredelige Mennesker, der kun ønsker at have Ro og Beskyttelse. Jeg forstaaer meget godt, at det ikke kan være anderledes, men jeg vil gerne sige, at vi fra mit Partis Side kun med den største Ulyst anbefaler et saadant Lovforslag. Vi erkender dets Nødvendighed, men vi knytter alligevel i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Pürschel det Haab dertil, at den Tid ikke maa være fjern, hvor man igen respekterer hinanden som private Mennesker inden for det Land, hvor man ønsker at leve.

Nu ser det efter denne Debat ud, som om det vigtigste ved den politiske Asylret for de Emigranter, der ønsker Opholdstilladelse her i Landet, er Spørgsmaalet, om de kan drive deres politiske Agitation eller ej. Jeg har et andet Syn paa det, eller i hvert Tilfælde har jeg ved Siden af det ikke uvæsentlige Syn, at det for Flerparten af de Mennesker ogsaa drejer sig om, at de kan faa Tilladelse til at arbejde og tjene til Livets Ophold, for ellers er den politiske Asylret, som vi yder, kun, hvad det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersen vil kalde en Overklasseret, som den Mand, der kan medføre Kapital, kan nyde her i Landet, men andre ikke.

Jeg ved meget vel, at det er vanskeligt foruden at tillade Ophold ogsaa at give Arbejdstilladelse, jeg erkender af fuldt Hjerte alle de mange Hindringer og alle de mange Hensyn, der maa tages for at give saadanne Arbejdstilladelser. Jeg beder blot om een Ting: at de Afgørelser, som træffes af Myndighederne, maa blive klare Afgørelser, saaledes at man kan forstaa hvert enkelt Tilfælde, og saaledes at man ogsaa kan holde Tilfældene op imod hinanden, uden at det skærer alt for stærkt i Øjnene.

Jeg slutter mig ogsaa fuldt ud til det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansens Tak til Justitsministeriets og Politiets Embedsmænd for den Hensynsfuldhed, hvormed de gaar frem i alle disse Spørgsmaal, men det er ikke hele Sagen. Det drejer sig ogsaa om, at Befolkningen som saadan kan se og anerkende Beslutningerne i hvert enkelt Tilfælde. De mange Annoncer i Bladene, hvor tyske Ikke-Arier søger Ægteskab med danske Kvinder, grunder sig paa den Erfaring, at der ad den Vej kan opnaas baade Opholdstilladelse og Arbejdstilladelse. Jeg vil ingenlunde spørre denne Vej for disse Mennesker, men til Gengæld kan jeg jo